

David og kongen

Der var engang en ung mand, som hed David. Han var sådan én, som alle kunne lide, og det gik som regel godt med det David kastede sig ud i. Selv vidste David, at det var fordi Gud var med ham. David var blevet soldat i kongens hær, og det varede ikke længe før han steg i graderne og blev en fornem mand. Nu var det ham, man stolede på, når fjenderne angreb landet. Engang, da kongens hær havde været i krig, og David kom ridende hjem efter at have drevet fjenderne på flugt, hørte han kvinderne i byen synge. De hang ud af vinduerne, og hvad var det, de sang? De sang: "Kongen drev 1000 mænd på flugt, men David klarede mange fler!" Også kongen hørte, hvad kvinderne sang. Og han blev misundelig og vred og råbte: "Skulle David være bedre end mig?! Det er mig, der er konge!" Han var bange for, at folket skulle gøre David til konge i stedet for ham. Derfor greb han sit spyd, vendte sig mod David, og kastede det mod ham af al sin magt, for nu skulle det være slut med David! Men spydet ramte ved siden af, og David skyndte sig at flygte sammen med sine mænd. Ud af byen og op i bjergene, for nu var intet sted sikkert. Kongen ville jage David overalt for at slå ham ihjel, for når kongen først havde sat sig noget for, kunne intet standse ham.

En aften var David og hans mænd krøbet ind i en hule i bjerget, helt længst inde, hvor mørket dækkede dem. Der sad de helt stille og lyttede til kongens soldater, som var ganske tæt på. Det var sent, og de kunne høre kongen råbe, at han var træt og ville hvile sig lidt før jagten på David gik videre. Og tænk! Så gik kongen lige ind i den klippehule, hvor David sad med sine venner. Det var godt, at de sad så langt inde, at skyggerne skjulte dem. Derfra kunne de sidde og se, hvordan kongen bredte sin kappe ud og lagde sig på den, og snart kunne de høre det tunge åndedrag, der betød, at kongen sov. Så sagde mændene til David: "Nu har du chancen! Gå nu hen og straf ham for hans ondskab, gå hen og slå din fjende ihjel!" David tænkte sig godt om, og så krøb han langsomt hen til den sovende konge og tog sit sværd frem. Mændene tænkte, at nu ville David hugge hovedet af sin værste fjende, og det var vel nok på tide! Men det gjorde David ikke. I stedet skar han et stykke af kongens kappe og krøb tilbage i mørket. Da kongen kort efter vågnede igen og kommanderede sine soldater ud på fornyet jagt på David, skyndte David sig ud af hulen. Han løb op på en bakketop, stillede sig med stofstykket i hånden og råbte ned til kongen: "Konge! Hvorfor er du vred på mig? Jeg vil ikke gøre dig fortræd. Se selv, jeg kunne have dræbt dig, men jeg gjorde det ikke. Mon ikke dette stykke mangler på din kappe?" Og da kunne både kongen og soldaterne se, at der manglede et stort stykke stof på kongens kappe, og de forstod, at David havde skånet sin værste fjende. Så red kongen hjem, med bøjet hoved og en kappe der manglede et stykke.